

JOHN
MARRS

**A JÓ
SZAMARITÁNUS**

A telefonban barátságos a hangja. De meg lehet bízni benne?

Akik felhívják a KrízisVonalat, reményvesztettek. Meg kell győzni őket, hogy érdemes élni. De akik igazán balszerencsések, Laurához kerülnek. Ő pedig nem azt akarja, hogy szívük reménnyel teljen meg. Hanem hogy meghaljanak.

Laurát már próbára tette az élet: átvészelt egy betegséget és egy nehéz házasságot is, ám negyven felé haladva még mindig nyugtalan, dühös. Nem egyszerűen csak szeret beszélgetni azokkal, akiknek rosszabb sors jutott, mint az övé. Sóvárog, hogy ezt tehesse.

Ám valaki átlát rajta – Ryan, akinek darabokra hullik az élete, amikor a terhes felesége egy idegennel kéz a kézben öngyilkosságot követ el. Ki volt az az ember, és miért döntöttek úgy, hogy együtt halnak meg?

Ryannek majdnem sikerül kiderítenie a sötét igazságot, de fogalma sincs róla, hogy Laura elkeseredettségében mire képes.

Hiszen azért jó irgalmas szamaritánusnak lenni, mert az ember megúszhatja a gyilkosságot...

JOHN MARRS

szabadúszó újságíró, Londonban és Northamptonban él. Az utóbbi 25 évben a televíziózás, a film és a zene világának hírességeivel készített interjúkat számtalan országos és nemzetközi újságnak valamint magazinnak. A The One - A tökéletes párt közel harminc nyelvre fordították le, és a Netflix tízrészes sorozatot forgatott belőle.

Tudj meg többet a könyvről:

www.johnmarrsauthor.co.uk

www.Facebook.com/johnmarrsauthor

www.Facebook.com/DreamValogatás

„Már a legeslegelső oldaltól kezdve lebilincselő a történet, és telis-teli van meglepetésekkel, így éjszakába nyúlóan olvastam.”

Barnes&Noble

„Lenyűgöző, sötét, ugyanakkor elgondolkodtató történet.”

The Sun

„Hihetetlenül logikus koncepció, fantasztikus karakterek, és remek fordulatok. Nagy öröm egy ilyen eredeti, okos, és gondolatébresztő történetet olvasni.”

Amazon

„Csodálatos ötlet, szórakoztató történet... Ugyanakkor komoly témákat érint, amivel sokkol és a székhez bilincsel.”

Goodreads

„Fantasztikus... Nem emlékszem, hogy mikor volt a kezemben utoljára ennyire szórakoztató és felkavaró regényt. Annyira fordulatos, hogy az utolsó oldalig találgathat az olvasó.”

OK! Magazine

„JohnMarrsegyiklegizgalmasabb, legeredetibb thrillerszerző. Egy könyvét sem hagyom ki.”

Bookliterati

Mont Blanc
válogatás

JOHN MARRS

A JÓ
SZAMARITÁNUS

— részlet —

PROLÓGUS

– Hol vagy? – kérdeztem nyugodt, megfontolt hangon. Hal-
kan beszéltem a telefonkagylóba.

– A taxim épp megállt egy parkolóban, és próbálom oda-
adni a maradék aprómat.

– Miért? – kérdeztem.

– Mert nincs rá szükségem.

– Értem. – A szememet forgattam: úgy éreztem, ez csupán
időpocsékolás, aggasztott, hogy talán csak az időt húzza. De
nem siettethetem. – Az teszed, amit a legjobbnak érzel – foly-
tattam –, és ne feledd: minden lépésnél veled vagyok.

Hallottam, hogy mormog valamit a sofőrnek, majd kiszáll
a taxiból, és becsukja maga mögött az ajtót. Úgy véltem, hogy
valószínűleg csepereg az eső, mert az ablaktörlő gumi néhány
másodpercenként végignyikorgott a szélvédőn – majd a taxi
elhajtott.

– Hogy vagyunk? – kérdeztem, szándékosan többes szám
első személyben, hogy kihangsúlyozzam: ezt most együtt csi-
náljuk végig – még ha testileg nem is, de lélekben mindenképp.
Nem én választottam ki a helyszínt, és megfordult a fejemben,
hogy ha szembesül annak méretével, esetleg meggondolja ma-
gát. Ha ez történne, el kell fogadnom a döntését. Beletelt némi
időbe, mire sikerült a megfelelő lelkiállapotba kerülnöm, de
most már azt akartam, hogy vigye végig. És mindenképp em-

lékeztetni fogom, hogy miért van ott, és mekkora utat tettünk meg.

Olvasott a gondolataimban. – Ne aggódj! – mondta. – Nem gondoltam meg magamat.

Megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

– Komolyan mondom – folytatta. – Jó helyen vagyok és készen állok rá. Most, hogy itt vagyok, és látom, mi vár rám, száztíz százalékban biztos vagyok abban, hogy helyesen cselekszem.

Hittem neki. Nem hiszem, hogy akár csak egyszer is hazudott volna már nekem, ugyanis sosem volt rá oka. Sokszor elmondta, hogy őszintébb velem, mint bárkivel, akivel valaha is találkozott – engem pedig ezt hallva büszkeség töltött el.

– Látod már? – kérdeztem. – Egy piros Vauxhall Astrával fog menni. A rendszáma: V987...

– ...THG. Igen, épp most villogott rám. Mintha egy kémfilmben lennék, és te megszervezed, hogy titkos dokumentumokat adjak át neki. – Idegesen felnevetett, én pedig úgy tettem, mintha vele nevetnék.

– Oké, most hadd hívjam fel! – mondtam. – Egyelőre maradj ott, ahol vagy! Nem akarjuk megijeszteni.

Amikor hívtam, a számom automatikusan rejtett maradt. A hetedik csengésre vette fel: sokalltam.

– Helló! – mondtam halkán. – Hogy vagyunk?

– Nem tudom – felelte a lány. Az ő hangja korántsem volt olyan magabiztos, mint az előbbi férfié. Épp elég, vele egy cipőben járó embert kísértem már ahhoz, hogy megérezsem: sokkal nyugtalanabb. Óvatosnak kell lennem.

– Örülök, hogy hallom a hangodat – feleltem nyugtató hangon. – Jól utaztál? Rendben van a hely?

– Egy órával ezelőtt értem ide, így egy út melletti kávézóban ittam egy teát.

Újabb figyelmeztető jel. Volt ideje egyedül gondolkodni.

– Szeretnél beszélni valamiről, mielőtt elkezdenénk? – kérdeztem.

Habozott. – Nagyon sajnálom, de most, hogy itt vagyok, kezdem úgy érezni, hogy talán nem azt teszem, amit kell – felelte.

Összeszorítottam a fogamat. Nem fogom hagyni, hogy így érjen véget. El kell érnem, hogy ismét céltudatos legyen.

– A kisbabáról van szó, ugye? – kérdeztem nyájasan.

– Igen.

– Aggódsz, hogy önzőn döntesz.

– Igen – mondta ismét, ám ezúttal alig hallhatóan.

Visszasüppedtem a székembe. – Ez teljesen érthető, de meg kell értened, hogy most a hormonjaid beszélnek. Tévképzeteket okoznak, elhitetik veled, hogy idővel minden rendbe jön. Hallgass olyasvalakire, aki tapasztalatból beszél. Amikor az a gyerek megszületik, minden csak még rosszabb lesz. Növelik majd a gyógyszeradagodat, így a mostaninál is nagyobb dózisban fogsz élni. Nem leszel megfelelő anya, és a testedbe juttatott kemikáliák már a kisbabádnak is ártottak. Ugyanúgy fog felnőni, ahogy te, ugyanattól a fájdalomtól szenved majd, és ugyanolyan problémái lesznek, mint neked: a történelem ismétli önmagát. Tényleg az akarod, hogy ezért te legyél a felelős? Veled ellentétben én tisztán látom a dolgokat, és pontosan tudom, mi fog történni. A kisbabádnak esélye sincs ebben a világban. Ezt legbelül te is tudod, ugye?

– Igazad van – tört ki belőle, és többé már nem próbálta elfojtani a zokogását.

Rossz zsaru voltam, így most ismét jó zsarunak kell lennem.

– Tudod, mostanában éjjel-nappal csak te jársz az eszemben – folytattam. – Tudom, mekkora utat tettél meg azóta, hogy hetekkel ezelőtt rám találtál. Nagyon büszke vagyok rád a bátorságod és az erőd miatt. Ezt ugye te is tudod?

– Igen – felelte, de a hangjából ítélve nem sikerült annyira meggyőzőnöm, mint reméltem. Ideje volt magasabb sebességfokozatba kapcsolni.

– A családodra is gondoltam. Nagyon szerencsések, hogy olyasvalaki van az életükben, mint te, aki ennyire önzetlen és

bátor. Ezek ritka tulajdonságok, és tudom, hogy először mindenkinek nehéz lesz majd megérteni, de idővel rájönnek majd: annyira szeretted őket, hogy az ő érdeküket nézted a sajátod helyett. Számptalan alkalommal elmondtad nekem, hogy sosem leszel olyan feleség, mint amilyenre a férjednek szüksége van. De ez nem a *te* hibád, hanem az *övé*, mert ő állított piedesztálra. Ő tette ezt veled. Jusson csak eszedbe, hogy eredetileg miért is fordultál hozzám. Együtt minden utat megvizsgáltunk, míg úgy nem döntöttél, hogy ez az egyetlen, melynek van értelme. Továbblépsz, és ezzel hozzájárulsz ahhoz, hogy az összes szeretted így tegyen. És én ezt annyira csodálom.

Hétről hétre, beszélgetésről beszélgetésre nagyon sok időt töltöttem ugyanannak az üzenetnek az ismételtetésével, hogy csak egy út van. A férfi ellenben kevesebb munkát igényelt. Nála nem létezett középút. Valami vagy fekete volt, vagy fehér – de sosem szürke. Egyszer azt mondta, hogy én vagyok a kötélt, ami kihúzta a futóhomokból, és aztán elindította a megfelelő úton.

– Igazad van – szipogta a nő. – Köszönöm.

– Akkor jól van. Most pedig fújd ki az orrod, vedyél egy nagy levegőt, és együtt végig fogjuk csinálni! Kezdd azzal, hogy kinyitod az ajtót, és odamész hozzá! – Próbáltam elképzelni, hogy ott vagyok velük. – Le tudnád írni pontosan, hogy mi látsz magad előtt?

– Azt hiszem, ő az ott, és rám vár – felelte. – Mosolyog. És mögötte a nap próbál áttörni a felhőkön. Hideg van, de nem fádom.

Hallottam, ahogy csikorog a murva a lába alatt, a januári eső cseppjei leperegenek a kabátja válláról, fölötte pedig vijjognak a sirályok. Szinte éreztem a sós levegőt. Átkapcsoltam a férfíhoz:

– Helló! – mondtam. – Most feléd tart, de egy kicsit nyugtalanabb, mint te. Vigyázol rá, ugye?

– Hát persze – felelte magabiztosabban, mint valaha.

Elképzeltem, hogy most, az első találkozásukkor egymásra mosolyognak. Mindkettejüket bekapcsoltam, és tom-

pán ruhaszövet dörzsölődését hallottam: mintha ők ketten megölelték volna egymást. Mondtam a lánynak, hogy olyan nagy kabátot vegyen fel, ami elrejtí a terheshasát. Még csak az hiányzik, hogy megijessze a másikat most, amikor már ilyen közel vannak.

Éreztem, ahogy ég a bőröm a blúzom alatt, és adrenalin száguld végig a testem hatvanezer mérföldnyi érrendszerén, hogy lassan eluralkodjon rajtam az eufória.

Csak nyugodtan! Összpontosíts, mert még annyi minden balul süllhet el!

Elképzeltem, ahogy ott állnak: két idegen, akiknek meg sem kellett szólalniuk, hogy kommunikáljanak. Közös a céljuk, és én hoztam össze őket. Nekem köszönhetően most már örökké össze fog kapcsolódni az életük. Nem tudtam, hogy sírjak vagy nevessek.

– Mind a ketten hallotok? – kérdeztem.

– Igen – felelték egyszerre.

– Ha továbbra is megfelel nektek, szeretnék veletek maradni, ameddig csak lehet. Szóval, ha készen álltok, akkor mind a ketten vegyetek nagy levegőt, fogjátok meg egymás kezét, és induljatok el! Bármilyen nehéz is lesz, bármilyen ólomsúlyúnak is tűnjön a lábatok, kapaszkodjatok egymásba. Ne forduljatok vissza és ne álljatok meg! Együtt meg tudjuk csinálni!

– Köszönöm – mondta a férfi. – Köszönöm, hogy megértettél. Csodálatos vagy.

– Örülök, ha segíthettem – feleltem. Régebben ha ehhez a ponthoz értem, sokkal erősebb voltam. De ő túl fontos szerepet töltött be az életemben ahhoz, hogy ez ne fájjon. Ökölbe szorítottam a kezemet, ahogy utunk a végéhez közeledett. Most már ők következnek, nekik kell folytatniuk a történetet.

Szorosan behunytam a szememet. Velük együtt lélegeztem, ahogy egyre távolabb mentek a parkolótól. A murvát fű váltotta fel, egyre sűrűben hullottak az esőcseppek. A lány sírni kezdett, de én meg voltam győződve, hogy örömeben. Biztos

voltam abban, hogy a férfi most egy kicsit jobban szorítja a kezét, és ad neki az erejéből, amit annyira csodáltam benne.

És akkor...

Semmi.

Semmi, csak az utolsó lélegzetvételük hangja és a parti szél süvítése a telefonjaikban, miközben az ötszázharminc láb mélyen lévő vízbe zuhantak. És ahogy a testük elsüllyedt, lelkük pedig az égbe szállt, az alsó ajkamba haraptam, amíg meg nem éreztem a vér ízét. Véget ért.

Néhány másodpercig még vártam, majd kényszeredetten visszatettem a telefonkagylót a helyére. Elővettem egy papír zsebkendőt az íróasztalfiókomból, kifújtam az orromat, kiengettem a lábujjamat, és a támaszomra gondoltam, amíg a testem ismét meg nem nyugodott.

Kicsit felemeltem a fejemet, és körbepillantottam a helyiségben, hogy a fülkémén kívül nem hallott-e meg valaki.

– Nincs semmi bajod? – Megrémültem, amikor oldalról meghallottam Mary mézesházas hangját. A konyhából az íróasztalomhoz csoszogott, megérezvén, hogy valami nincs rendben. Az évek nem bántak kegyesen az arcával.

– Jól vagyok – feleltem.

– Ez is egy *olyan* hívás volt?

– Igen.

– De ugye nem akkor követte el, miközben veled beszélt?

Bólintottam, ő pedig megveregette a vállamat. Bizseregni kezdett a bőröm, mint mindig, ha valaki kéretlenül hozzám ért. Sosem nyugtattak meg az efféle gesztusok.

– Nagyon sajnálom – folytatta Mary. – Azt reméljük, hogy amikor felhívnak, elég nekik egy barátságos hang, hogy van valaki, aki meghallgatja őket, és ettől egy kis ideig nem akarnak majd végezni magukkal.

– Igen – hazudtam.

– És tudom, hogy nem is kellene lebeszelnünk őket, vagy akár csak véleményt mondanunk, de nehéz megállni, amikor nem akarsz mást, csak hogy lássák meg: érdemes élni.

– Bizony az – bólintottam. – Bárcsak mindenki a mi szemünkkel láthatná a világ szépségét!

Mozgalmas volt a délután, a segélyvonalakhoz pedig nem akadt elég önkéntesünk, így hát Mary visszament a saját sarkába az irodában. Amikor a telefonomon villogni kezdett az újabb hívást jelző vörös fény, megköszörültem a torkomat, és az előírásnak megfelelően, még az öt csengés előtt felvettem a kagylót.

– Jó napot! – mondtam. – Ön a KrízisVonalat hívta, itt Laura beszél. Megkérdezhetem a nevét?

ELSŐ RÉSZ

LAURA

1. FEJEZET

NÉGY HÓNAPPAL DAVID UTÁN

Ahogy felfelé mentem a lépcsőn az ajtó felé, meghallottam a fojtott hangú beszélgetésüket.

A KrízisVonal hívóközpontjában öt fejet számoltam, és mindenki a saját fülkéjében ült. Volt, aki a könyökére támaszkodva hallgatta a hívót a mikrofonos fejhallgatóján, míg mások kényelmesen hátradőltek a székükben, a fülükhöz tartva a kagylót. Egyvalaki háromszögeket firkálgatott egy újság keresztrejtvényébe.

Az én műszakom még nem kezdődött el, így vidáman intettem Kevinnek és Zoénak, akik már a hívóikat hallgatták. A hónom alatti fém tortásdobozra mutattam, majd a konyha felé intettem. Mary, aki az alapítvány önkéntesei közül a legidősebb volt, elől ült, egy sarki fülkében, és némán, teljes sebességgel jártak a kötőtűi, miközben a mikrofonjába beszélt. A mai napra választott fonal olyan szürke volt, mint a haja.

A teakonyhának csúfolt helyiségbe mentem, és betettem a hűtőbe az ételtartó dobozomat, amiben az előző esti tészta maradéka volt. Félrelöktem a lejárt tejjel teli műanyag palackok növekvő halmát, majd levettem a tortásdoboz tetejét, hogy mindenki vehessen a frissen porcukrozott muffinokból. Bóven jutott a délutáni műszaknak, és a maradékból még azok is ehetnek, akik este vagy éjszaka tartanak ügyeletet.

Felnyomtam a tolóablakot, hogy bejőjön egy kis friss, májusi levegő, a huzat pedig kivigye a második emelet áporo-

dott szagát. A hívóközpontba visszatérve előhalásztam a noteszemet a táskámból, és a kedvenc hátsó fülkémbe mentem. Hivatalosan nem osztották el az íróasztalainkat, így semelyiket nem követelhattük magunknak. De a ki nem mondott hierarchia alapján a régebb óta itt dolgozóknak meg kellett kapniuk azt a helyet, ahol a legjobban érezték magukat. Én a leginkább félreeső asztalt választottam, a bedeszkázott, Viktória-korabeli kandalló mellett. Ott, a paraván mögött senki más nem hallhatta a halk, megnyugtató telefonos hangomat. Nem mintha valaha is bevallottuk volna, hogy kihallgatjuk egymás beszélgetéseit, de teljesen normális, ha időnként kíváncsi az ember.

Négy és fél éve bámultam már ki ugyanazon az ablakon át a northamptoni városközpont háztetőire, és eltűnődtem, hogy vajon ki fog hívni, amikor ma először felemelem a kagylót. Általában később, az esti műszak során szoktak izgalmasabbá válni az események. Mert ahogy leszáll a sötétség, ledőlnek a sérülékenyebbek korlátai is. Az éjszaka az ellenségük, mivel kevesebb a látható dolog, ami elterelné a figyelmüket, így több lehetőségük van eltöprengeni azon, hogy milyen kilátástalanná vált az életük. Ekkor nyúlnak valaki kezéért.

Minden telefonálóval ugyanúgy kell bánnunk: kedvesen, tisztelettel, profik módjára. Attól, hogy meghallgatod őket, már fontosnak érzik magukat, de semmi értelme azt hinni, hogy mindegyiküknek tudsz segíteni – vagy hogy mindenkit meg tudsz kedvelni. Amint elkezdik sorolni a bánataikat, van, aki rögtön taszítani kezd, míg másokban önmagadat látod. Néhányuknak legszívesebben megragadnád a csuklóját, belevájnád a körmeidet, amíg ki nem serken a vérük, és megrágnád őket, hogy észhez térjenek. Mások felett viszont inkább nem mondanál ítéletet, hanem hagynád, hadd sírják ki magukat a válladon.

De végeredményben a helyiségben lévő összes önkéntes ugyanazon okból van itt – hogy legyen valaki, akire a telefonálók rázúdíthatják a problémáikat.

És aztán itt vagyok én. Nekem megvan a magam titkos terve.

– De jó, muffint hoztál! – kiáltotta Kevin lelkesen. Elkezdte lehámozni a papírt az édességről, és közben egyre közelebb ért az íróasztalomhoz.

– Szólj majd rám, hogy vegyem ki az ingedet a kocsiból, mielőtt hazamennék! – mondtam.

– Vigyázzunk, mert a végén még elkezdenek pletykálni ró-lunk – felelte, és rám kacsintott.

Úgy tettem, mintha vele nevetnék. – Visszavarrtam a gombot a kézelőre, és kikeményítettem a gallért.

– Laura, mi lenne velem nélküled?

– És ne felejtsd el, hogy a hétvégén lesz a házassági évfordulód, szóval vegyél egy üdvözlőlapot és virágot is! De ne olyan olcsót, amit a benzinkutakon árulnak. Rendelj egy csokrot a neten!

– Rendben. – Csókot lehelt az arcomra, én pedig szerénységet tettetve forgattam a szememet. – Te vagy az iroda édesanyja – tette még hozzá.

Szerettem, hogy anyáskodónak tartanak. Az ő szemükben segítőkész voltam, ártalmatlan és nélkülözhetetlen, nekem pedig ez tökéletesen megfelelt. Mert ha nem tartanak veszélyesnek, akkor sokkal, de sokkal több mindent megúszhatsz.

2. FEJEZET

A négyórás műszakom első félórája viszonylag csendes volt, így végigpörgettem a mobilomon egy mappányi képet... olyanokat, amiket Tony nem engedett kitenni a házban.

Kivettem az ezüstözött töltőtollamat a táskámból, és kinyitottam a noteszemet. Arra szoktam használni, hogy leírjam a telefonálók főbb adatait, mint például a nevüket, összefoglaljam a problémáikat, és összeszedjek néhány kérdést is, ha megfeneklene a beszélgetés. Mindig a hívó fél irányítja a tárgyalást, legalábbis az enyémmel én ezt szoktam elhitetni.

A KrízisVonal szemlélete világos és egyszerű, részben ez is bátorított arra, hogy jelentkezzem hozzájuk, és nekik szenteljem az időmet. Abban hisznek, hogy mindenkinek jogában áll a saját akarata szerint élni és meghalni. Ha nem kényszer hatására történik, és másban nem tesz kárt az illető, mi úgy gondoljuk, hogy mindenki maga dönti el, véget vet-e az életének – nem próbáljuk meg lebeszélni róla. Sőt a felkészítésünk során olyan emocionális technikákra is megtanítanak, hogy képessé válunk akár az utolsó lélegzetvételig a hívóval lenni, ha ő éppen ezt akarja. Hallgatunk, de nem teszünk semmit.

A telefonom vörös lámpája sürgetően villogni kezdett. Amikor felveszem a kagylót, mindig eszembe jut, amit Mary, a mentorom mondott a betanulásom során: – Lehet, hogy az

illető a te hangodat hallja utoljára az életében. El kell hinniük, hogy törődsz velük.

– Jó napot! Ön a KrízisVonalat hívta, itt Laura beszél – mondtam ugyanolyan barátságosan, mint már számtalan alkalommal. – Megkérdezhetem a nevét?

Szavaimra néma csend volt a válasz, de ez nem számított szokatlannak. A telefonálók annyira még összeszedik magukat, hogy felhívjanak, de a legtöbben nem tervezik el, hogy mit fognak mondani, ha valaki felveszi a telefont. Az én feladatom megnyugtatni őket, és eloszlatni az aggodalmaikat. Néha már a hangomból áradó nyugalom is enyhíti a félelmeiket.

– Nem kell sietnie – nyugtattam meg a telefonálót. – Anynyi időm van, amennyi csak szükséges önnek.

– Most minden rossz – szólalt meg végül a nő. A hangja mély volt az évtizedeken át szívott, kátránygazdag cigarettától.

– Nos, akkor talán beszéljük róla, jó? – ajánlottam. – Mit szeretne, hogy szólítsam?

Elég ideig hallgatott ahhoz, hogy kitaláljon egy álnevet. – Carole-nak – felelte. A dohányfüsttől károsodott hangszálai miatt képtelen voltam megállapítani a korát.

– Oké, Carole – folytattam, miközben leírtam a nevét –, amikor azt mondja, hogy minden szörnyű, akkor az életének mely területein vannak nehézségei?

– A pénzügyeimben és a házasságomban – felelte. – Márciusban elbocsátottak, és nem találok munkát. A segítségem épp csak az ételre elég, négy hónapja adós vagyok a lakbérrel az önkormányzatnak, a férjemet pedig lassan elpusztítja a krónikus tüdőbetegsége.

Szívem szerint megkérdeztem volna, hogy a napi negyven szál cigarettájával vajon mennyire használ a férje tüdejének, de maradtam az eredeti forgatókönyvnél. Nem arról van szó, hogy ellenezném a dohányzást – a kollégáim és a családom sok mindent nem tud rólam, például azt sem, hogy hazafelé menet előszeretettel szívok el egy-egy cigarettát. De mindig én irányítok.

Felsorolásszerűen lejegyeztem mindazt, amit elmondott. Valójában azt szerettem volna megtudni, hogy a körülményei mennyire sodorták már a szakadék szélére. Miért ma telefonált, és meddig hajlandó elmenni, hogy megoldást találjon? Ugyanakkor nem ronthatok ajtóstul a házba, hogy kiderítsem, milyen lelkiállapotban van – bátorításra van szüksége.

– Carole, úgy hangzik, hogy jelen pillanatban sok mindenre kell megbirkóznia – feleltem. – Az ilyen helyzetek tesznek bennünket a leginkább próbára, ugye?

– Aha, csak én már kurvára kivagyok a folyamatos próbatételtől. Megoldásra van szükségem.

Felcsillant az érdeklődésem. – Milyen értelemben?

Hallottam, ahogy elfordul a kovakerék, és láng lobban, majd meggyújt egy cigarettát. – Utolsó rohadéknak érzem magamat, hogy ezt így kimondom... – Elhallgatott, hogy le-tüdőzze a füstöt.

– Én meghallgatom, de nem mondok ítéletet.

– Pattanásig feszültek az idegeim. Nem bírom tovább. – Carole hangja elcsuklott, és mély, tüdőbajos köhögésbe fulladt.

– Akkor először talán mondja el, mire gondolt azzal, hogy „megoldásra van szükségem”.

– Találkozgatok egy másik fickóval, és ott akarom hagyni a férjemet, de nem tudom, hogy csináljam.

A szememet forgattam, hogy le ne csapjam a kagylót. A szexuális tartalmú, zaklató vagy agresszív hívásokat ugyanis megszakíthatjuk. Az, hogy valaki egy utolsó féreg, sajnos kevés ehhez.

Carole nem a szó fizikai értelmében szeretett volna véget vetni az életének, hanem újat akart kezdeni – de az első terhe nélkül. Egy pillanatig azt hittem, hogy talán megütöttem a főnyereményt, de ha az ember véletlenszerűen fogadja a hívásokat, akkor igazi kincsvadászat olyasvalakit találni, aki komolyan meg akar halni. Ha szerencsés vagyok, akkor évente négy vagy öt ilyen ember akad a horgomra – bár az idei év eddig kivételesen eredményes volt. De Carol nem tartozott közéjük.

Azt csináltam, amire tanítottak, és hagytam, hogy sírjon és nyöszörögjön, amíg teljesen meg nem könnyebbült. Végül letette – megjegyzem, anélkül, hogy egy köszönömöt kinyögte volna.

Ezután türelmesen vártam a következő hívást, ugyanis mindig van következő. Valakinek, valahol az országban mindig rosszabb, mint neked. A várákozás, az izgalom, hogy felveszem a kagylót, de sosem tudom, hová lyukad ki a beszélgetés: a következő hívás jelent mindent.

A következő hívás éltet.

3. FEJEZET

– Hahó! – kiáltottam, amikor benyomtam a bejárati ajtót, és kivettem a kulcsot a zárból. – Segítene valaki kipakolni a szatyrokat?

Senki sem válaszolt, de ez nem jelentette azt, hogy üres a ház. A szatyrok emlegetése nem a legjobb módszer arra, hogy előcsalogassak két gyereket meg egy férjet, hacsak a bevásárlótáskák nem a H&M-ból, a Zarából vagy egy sportboltból érkeztek.

Háromszor fordultam, mire az összes takaros rendben sorakozott a konyhai fapulton. Minden egyes bevásárlótáska a faliszekrény alatt volt, vagy a polc fölött, ahová a tartalma majd kerül.

Bieber, a vastag, puha, szürkésfehér szőrű, csúnya macska, aki úgy sziszegett, akár egy kobra, a kisebbik lányomé volt. A csuklós ajtó előtt feküdt elnyúlva, és az üvegen beáradó meleg napfényben sütkérezett. Elfordította a fejét, hogy megnézze, ki zavarta meg a szendergését, és amikor megismert, torokhangon felmordult. Visszamorogtam. Én etettem, én cseréltem az almát, de még ez sem volt elég ahhoz, hogy kiérdemeljem a tiszteletét: a kandúr így is gyűlölt.

Amikor megbizonyosodtam, hogy egyedül vagyok, bekapcsoltam a rádiót. A DJ egy ismeretlen dalt konferált fel, így átkapcsoltam egy olyan adóra, melyen kizárólag a nyolcvanas

évek zenéje szólt – a gyerekkoromé. A KrízisVonal több telefonálója is elmondta, hogy olyan a hangom, mint a kereskedelmi rádiók késő esti műsorvezetőié, akik mindig csak balladákat játszottak. A jelek szerint „megnyugtató”.

George Michael bevallotta, hogy megcsókolt egy bolondot, majd Madonna arra biztatott, hogy táncoljak az inspirációért. Általában nem nagyon figyelek oda a dalokra: csak háttérzaj az üres házban, hogy ne keressem fel az elmém azon sötét zugait, ahová visszatérni nem sok jót jelent.

Amikor a konzervdobozok és a csomagok a szekrényekbe kerültek – mind címkével kifelé, és a sötétől a világos szín felé haladva –, fogtam egy zacskó fagyasztott csirkemellet, és bedugtam a teletömött hűtőbe, hogy kiolvasszam holnap estére. Kibontottam egy doboz Viktória-tortát, majd egy üveg lekvárba dugtam a késemet, és rákentem az oldalára. Utána megszórtam a tetejét porcukorral, de a jobb oldalra egy kicsit többet tettem, hogy ne tűnjön annyira tökéletesnek. Felemeltem és megvizsgáltam egy farmernadrágot, mely az egyik fiatalabb kollégámé, Zoéé volt: megkért, hogy cseréljem ki rajta a tönkrement cipzárt. – Rendben – feleltem neki. – De kell rá pár nap.

A KrízisVonal csapata szemében én egy szupernő vagyok, egy odaadó, háromgyermekes édesanya, aki mindent meg tud oldani: megvarr egy nadrágzsebet, de ha kell, újrakárpitoz egy széket is. Pedig én nem sokat tudok a sütésről vagy a varrásról: erre való a szupermarket vagy a szabó. És egyik munkatársamnak sem kell tudnia arról, hogy kiszervezem a sütiiket és a javításokat.

Meglepődtem, hogy ásítok – még négy óra sem volt, de már úgy éreztem, mintha sokkal később lenne. Mostanra már elengedték a gyerekeket az iskolából, és néhány óra múlva Tony is végezni fog a munkahelyén. Így hát, amíg tehettem, töltöttem magamnak egy nagy pohár vörösbort, majd lerogytam a karosszékebe a csuklós ajtó mellé, mely a teraszra és a kertre nyílt. Kibámultam a pázsiton túlra, ahol élénk színű, csillagfürt- és bazsarózsaaágysók húzódtak, fakerítés állt, valamint sík, füves játszóterek kaptak helyet.

Kétéves házások voltunk, amikor az első gyerek megérkezett. Tony gyakran figyelmeztetett, hogy amikor és ahol csak tehetem, igyekezzem a legtöbbet kihozni az „énidő”-ből. Most, hogy már nagyobbak voltak, túl sok lett az „énidő”-m, különösen ebben a házában, melybe Tony miatt kellett költöznünk. A legutóbbi házával is nagyon meg voltam elégedve, de Tony ragaszkodott ahhoz, hogy ha egyszer már elkezdünk egyre drágább házakba költözni, akkor ezt folytatni kell.

Beszívtam a pálcás illatosító jázminillatát, és körbenéztem a nyitott terű helyiségben. A konyhát, a nappalit és az étkezőt hatalmas térré nyitottuk össze. Én felügyeltem a kert kialakítását, a belső újjáépítést, a vakolást és az újradekorálást, így minden centiméternyi helyet úgy ismertem, mint a tenyereimet. Minden úgy volt, ahogy Tony megálmodta. De én mégis idegennek éreztem.

– Csak néhány évig kell itt maradnunk – mondta. – Ha majd egyszer minden munkát elvégeztünk, és szép profitot keressünk, akkor majd továbbmehetünk.

De nem mentünk tovább. Három év telt el azóta, és én még mindig ugyanabban a nappaliban ültem.

Megittam a boromat, aztán alattomosan elmosolyodtam, amikor ráléptem a macska farkára, az állat pedig gyorsan elszelelt. Odafent a fürdőszoba és a gyerekek szobájának ajtaja zárva volt, így kinyitottam őket. Tudják, hogy az én házában nincsenek zárt ajtók.

Először Alice szobájába lestem be. A falait még mindig rózsaszín, csillogós tapéta borította, és popsztárok, valamint tévés személyiségek poszterei, akárcsak a legtöbb kilencévesét. De gyorsan nőtt, és éreztem, hogy már kezd kibújni a szoknyám mögül. Nemsokára káros gondolatai lesznek majd a fiúkról, a sminkről és az olyan ruhákról, melyek túl szűkek ott, ahol nem kellene.

Effie szobája már a közöttük lévő korkülönbségről árulkodott. A tükör körül és az ajtaján olyan YouTube- és Instagram-sztárok képmásaiból álló kollázsok díszeltek, akiknek a nevét sem tudtam. A barátai képeit is kinyomtatta: mindegyiken

túlsminkelt lányok kisebb csoportját lehetett látni, akik úgy beszívták az arcukat, hogy a szájuk közepén valószínűleg összeért, és csücsörítettek. A hasukat is behúzták, így még soványabbnak tűntek, mint általában a tizennégy éves lányok szoktak.

Effie magabiztosabb lett, és tudta, hogy meg-megakad rajta a korabeli fiúk tekintete – és a férfiaké is, akiknek egyáltalán nem kellene fiatal lányokat nézegetniük. Valaha engem is így néztek. De most már olyan volt, mintha nem is léteznék. Önkéntelenül is utáltam egy kicsit emiatt. Olyan volt, mint egy vámpír: kiszívta belőlem a szépséget és az életvidámságot.

Titkolóztam is előttem, így más módszerekkel kellett betekintést nyernem a magánéletébe. Leültem az ágyára, bekapcsoltam a mobilomat, és beléptem a Facebook-fiókjába. Még mindig nem változtatta meg a jelszavát, így megnéztem az üzeneteit. A legtöbb a barátaitól érkezett. Időnként fiúnevek is felbukkantak, de a témák ártatlanok voltak – egyvalakit kivéve.

Úgy tűnt, hogy kedvel egy Matt nevű fiút, aki egy kis kék autó volánja mögött ült, melyet a jelek szerint pénzt és időt nem sajnálva próbált sportossá tenni. Egy másik üzenetben elküldte Effie-nek a fényképét: épp felemelte a pólóját, hogy látszódjék a csupasz hasa. Eszembe jutott, hogy valaha Tonyé is ilyen lapos és sima volt. Néztem az iskolai medence sekélyebb végéből a fürdőnadrágjában, és elképzeltem, hogy milyen lehet végighúzni rajta az ujjhegyemet. *Mint a bársony.* Amikor rajtakapott, hogy bámulom, elvigyorodott, én pedig gyorsan elfordítottam a fejemet, hogy ne látszódjon, ahogy elvörösödök. De ahogy rám nézett... ahogy oldalra billentette a fejét, elkerekedett a szeme és szétnyílt a szája, mikor mosolygott... Tudtam, ha türelmes maradok, odajön hozzám, és idővel az enyém lesz. Mindig megkapom azt, amit kinézek magamnak.

Effie ugyanolyan képet küldött Mattnek, csak neki a melltartója kandikált ki a felhúzott pólója alól. Dühbe gurultam.

Egyedül a harmadik szoba ajtaját nem nyitottam ki. Egy nap talán majd bemerészkedek oda is, de egyelőre nem. Még nem állok készen.

A szoknyámat és a blúzomat farmerre, valamint pólóra cseréltem. Mostanában vettem a nadrágot, és csak nehezen tudtam begombolni. És amikor végre sikerült, rosszállóan néztem az övön ülő pocakomra, mely olyan volt, mint amikor egy kövér galamb alatt meghajlik az ág. A heti háromszori hot jóga és kétszeri úszás nem formálta úgy az alakomat, ahogy az edzőterem falán lévő poszterek ígérték. Vajon akad egyáltalán olyan testrészem, amit Tony még mindig vonzónak talál? Ha volt is ilyen, eszébe sem jutott, hogy megemlítse.

A tükörbe pillantottam, és egy idő előtt öregedésnek indult nő nézett vissza rám. Már kezdtek előtűnni a sötét hajtövek a mézszőke festés alól, az egykor jól látható arccsontom viszszahúzódott, egész tokalavinát szabadítva el. A fiatalosan csillogó, világosbarna szemem nem ehhez az archoz tartozott.

Korábban azt reméltem, hogy a petefészekrák és a kemo-terápia csak ott okozott kárt, ahol mások nem látják, de ez önámítás volt. Belül halott voltam, kívül pedig bomlásnak indultam. Még most, egy évvel később is látszott a nyoma az arcomon. Nemsokára el kell majd kapnom valamelyik plasztikázott, dolgozó anyukát, és megkérdezni a telefonszámát a klinikának, ahol a botoxot és a feltöltést kapta. Az injekcióknak, foghájaknak és a rövidlátásom miatti kontaktlencséknek köszönhetően hamarosan alig marad belőlem valami, ami eredeti lenne. Lehet, hogy Tony inkább azt szeretné.

Kiöntöttem a fürdőszobaszekrényben tartott aszpirines dobozból az aznapi harmadik és negyedik tablettát, majd víz nélkül lenyeltem őket. Tonymak fogalma sincs, hogy valójában mi van a dobozban: egy olyan fogyasztótabletta, melyet a gyógyszerek és egészségügyi termékek forgalmazását szabályozó ügynökség nem engedélyezett az Egyesült Királyságban. Így egy kelet-európai gyógyszertártól rendeltem a neten. Ez a szer megköti a zsírt, és segít gyorsan lefogynom, de mellékhatásként gyomorgörcs és olajos hasmenés jelentkezik. De ez

a legkevesebb, ha végül Tony ismét úgy fog rám nézni, mint aznap a medencénél.

Mire leértem a lépcsőn, az újságkihordó fiú épp begyömöszölte a helyi újságot a levélnyíláson. Gyorsan átlapoztam a híreket és az ingatlanmellékletet, amíg meg nem találtam a keresett oldalakat.

Amikor életemben először megláttam Chantelle arcát, felállt a karomon a szőr. Hasonlított arra, akit elképzeltem: átlagos volt, sovány, szögletes, a haját pedig gumival fogta össze. Megjegyeztem a dátumot, majd kitéptem az oldalt, és betettem a táskámba. Ezután egy újabb pohár borral türelmesen vártam, hogy teljen az idő, és újra beszélhesek azzal a három emberrel, akiket alig ismerek.

4. FEJEZET

NÉGY HÓNAPPAL, KÉT HÉTTEL DAVID UTÁN

Kivettem a Kindle-ömet a táskámból, és az asztalra tettem a fölkébenben.

Gyorsan átfutottam a könyvtárat, hogy válasszak a tucatnyi e-könyvből, amit már letöltöttem, de még nem kezdtem el olvasni. A regények rendszerint untatnak. Nagyon fáraszt a koncentráció, hogy lapozás után felidézsem, mit olvastam, és hogy ki kicsoda. Szívesebben töltök le egy tévéműsört, hogy megnézzem a telefonomon. De Janine, az irodavezetőnk ezt nem nézi jó szemmel – ez is egyike azoknak a kicsinyes hülyeségeinek, amiket a tudomásunkra hozott, mióta két hónapja elfoglalta a posztot.

Alig jutottam túl egy pszichológiai thriller bevezetőjén, amikor befutott az aznap esti első hívás. Megköszörültem a torkomat, és mint egy színpadra lépő színész, belebújtam a szerepbe.

Nagyon sok minden áll vagy bukik az első néhány szón, amit egy telefonálló hall. Ha túlságosan lelkesnek tűnsz, akkor azt hiszik, túl vidám vagy, és nem tudsz együttérezni velük. Ha túl tárgyilagos vagy, akkor tekintélyelvűnek vélhetnek, aki épp leszidni készül őket. Szeretem azt hinni, hogy én épp megfelelő egyensúlyt tartok.

Egy tinédzser lány hívott: kiderült, hogy terhes, és fogalma sem volt, hogy mondja meg a szüleinek. Együttérzően hallgat-

tam, és a megfelelő helyeken kérdéseket tettem fel, magamban pedig azon tűnődtem, hogy én vajon miként reagálnék, ha Effie-nek efféle gondja támadna. Ragaszkodnék ahhoz, hogy elvetesse, ő viszont valószínűleg megtartaná a kisbabát, csak hogy kibabráljon velem. A vonalban lévő lány sírt egy kicsit. Úgy tettem, mintha tényleg érdekelne a sorsa, és végül a beszélgetésünk végére eldöntötte, hogy egy nénikéjének, aki közel áll hozzá, puhatolózásképpen elmondja, milyen nehéz helyzetbe került.

Ezután nekem jutott a „maszturbátor”. Ez a férfi hetente egyszer, általában csütörtökön, kényszert érzett, hogy felhívjon bennünket, és közben jól hallhatóan kényeztesse magát. Nem érdekelte, hogy férfi vagy nő fogadja-e a hívását, mert mire felvettük, általában már nem volt messze a csúcsponttól. Azonnal le kellett tennünk, amint rájöttünk, hogy mit művel, de ma este nagyvonalú voltam, és azt mondtam neki, hogy nagyon felizgat, amit csinál, majd hagytam, hadd érjen véget a zsebhokimeccs, és csak azután kívántam neki jó éjszakát.

Utána ketten azonnal letették, és már közeledett a műszakom vége: utána egy kimerítő hotjoga-edzés várt rám. Megfordult a fejemben, hogy nem is fogadom a hívást, mert nem akartam elkésni, de végül mégis felvettem.

– Sosem telefonáltam még ilyen helyre. Nem is tudom, hogy fogjak hozzá – mondta egy férfihang.

– Nos, talán kezdjük egy névvel. Hogy szólíthatom?

– Stevennek – felelte. Egy kicsit túl gyorsan jött ahhoz, hogy álnév legyen. Ezt megjegyeztem.

Úgy tippeltem, hogy huszonéves lehet: halkán beszélt, a helyi dialektusban. Nem nagyon igyekezett leplezni, hogy ideges.

– Örülök, hogy beszélhetek önnel, Steven. Megkérdezhetem, miért döntött úgy ma este, hogy felhív bennünket?

– Nem is tudom. Úgy... úgy érzem, hogy nincs senkim. Azt hiszem, többé nem akarok... *itt* lenni.

Egyedül kipipálta az első számú rubrikát, így kissé megkönnyítette a dolgomat. – Nos, nagyon jó, hogy felhívott –

mondtam. Ahogy szoktam, adtam öt percet az ösztöneimnek, hogy eldöntsék: valóban segítségre van szüksége, vagy csak azt akarja, hogy rá figyeljenek. – Meséljen azokról, akik szeretik és törődnek magával! Az ön életében ki tartozik ebbe a kategóriába?

Egy pillanatra elhallgatott, hogy gondolkozzon. – Igazából senki – felelte, és nagyot sóhajtott. Nyilvánvalóan sorsdöntő pillanat volt számára, hogy ezt hangosan kimondta. – Nincs senkim.

– Senkit sem nevezhet a barátjának?

– Senkit.

Kettes számú rubrika is kipipálva.

– Biztos nagyon nehéz lehet, hogy teljesen egyedül van a világon.

– Hát kurva szar.

– Most dolgozik? Van lehetősége arra, hogy a munkáján keresztül alakítson ki emberi kapcsolatokat?

– Nem igazán. Néha csak telnek a napok, és rádöbbenek, hogy szinte már egy hete nem beszéltem normálisan senkivel.

Hármas számú rubrika is kipipálva: minél kevesebb ember van a munkahelyén vagy a magánéletében, annál jobb. Mégiscsak örülök, hogy végül fogadtam a hívását.

– Egy hét hosszú idő ahhoz, hogy egy rendes beszélgetés nélkül teljen el – feleltem együttérzően, egyúttal gondoskodva arról is, hogy ne térjen el a tárgytól. – Járt már orvosnál? Elmondta, hogy érzi magát?

– Igen, és antidepresszánsokat írt fel.

– És hogy hatottak?

– Négy hónap telt el, és továbbra sem érzem reggelente, hogy lenne miért felkelnem. Néha úgy vagyok, hogy jobb lenne összegyűjteni az összeset, és... szóval tudja...

– Néha vagy gyakran?

– Gyakran – suttogta olyan halkán, hogy alig értettem. Minta szégyellte volna, hogy megfordult a fejében az öngyilkosság gondolata.

A négyes rubrika esetében általában sokkal tovább tart eljutni a pipához, de most egész könnyű dolgom volt. *Talán kezdhettek vele valamit*, gondoltam.

Körbenéztem a helyiségben. Zoe a mobiltelefonján játszott egy játékkal, miközben fejhallgatóval a fején a mikrofonba beszélt, Sanjay a lábát rázva csevegett egy hívóval, Mary pedig egy termoszból ivott valami levest, ami a szagából ítélve mérgező lehetett. Senki sem figyelt rám a sarokban.

Kivettem a táskámból egy második jegyzetfüzetet, melyet kizárólag azoknál a telefonálóknál használtam, akiknek a magam sajátos módján szoktam segíteni. Mindig mindent részletesen lejegyeztem, amit csak mondtak. Később felhasználtam ezeket a beszélgetések során, hogy megerősítsem: figyelmesen hallgattam és meg is értettem őket. Egy tiszta lapra felírtam Steven nevét, és aláhúztam.

– Steven, nem kell szégyellnie magát – feleltem. – Időnként mindannyiunknak megfordul a fejében, hogy véget vetünk az életünknek. Volt már, hogy megpróbálta?

– Nem. De egyszer elterveztem.

– Egyszer eltervezte? – Gondosan utánoztam a szóhasználatát, így tudatosítva benne, hogy figyelmesen hallgatom, és mennyire komolyan veszem a vallomását. – Megkérdezhetem, miként képzelte el?

– Kinyomtattam a banki adataimat, valamint a számláimat, és borítékokban az íróasztalomon hagytam őket, a számláimhoz tartozó jelszavakkal, illetve a lakás tulajdoni lapjával együtt, hogy a rendőrség megtalálja őket. Megterveztem az utat a vasútvonal fölötti hídhöz, ami Wolverton közelében van. Ismeri azt a falut?

– Igen.

– Van egy hely, ahol a korlát már annyira elrozsdásodott, hogy az ember be tudja préselni magát a résen, így el lehet jutni a sínekhez. Félig lementem a töltéshez, és ezer évig vártam, hogy jöjjön a vonat. Úgy volt, hogy elé vetem magam, utána pedig vége mindennek. De olyan sokáig nem jött vonat, hogy addigra lebeszéltem magam róla.

– Értem. Amíg azt a vonatot várta, elgondolkodott azon, hogy milyen érzés lehet a halál?

– Semmilyen, mert a halál után nincs semmi.

– Halálában megbékél majd?

– Mivel az életemben nem tettem, így remélem, hogy igen.

Bármit is kérdeztem, ő korábban már megkérdezte magától. Nem döntött elhamarkodottan.

Egyre jobban dühített azok határozatlansága, akikhez az utóbbi időben szerencsém volt. Túl sok olyan telefonáló volt, akik csak könnyedén dobálóztak az öngyilkossággal, de amikor odakerültek, nem volt merszük bármit is tenni ez ügyben.

Így hát meg kellett dolgoznom Stevent, hogy megbizonyosodjak, mennyire gondolja komolyan. A pszichológusok ezt a „félelem és megkönnyebbülés” technikájának hívják. Halkabbra fogtam a hangomat, közelebb tartottam a kagylót a számhoz, és belefogtam az alaposan begyakorolt, ám csak a kiválasztottak számára tartogatott monológomba.

– Talán legbelül nem is gondolja komolyan, hogy véget vet az életének – kezdtem. – Lehet, hogy ez mindössze egy segélykiáltás? Sokan hívnak fel azzal, hogy meg akarnak halni, de amikor a részletekre kerül a sor, akkor csak sajnálják magukat. Maga is közéjük tartozik, Steven? Foglyul ejtette az önsajnálát büvköre? Annyira elmerült benne, hogy észre sem vette: semmi sem fog változni, hacsak saját maga nem veszi a bátorságot, hogy tegyen valamit? Mert ha nem veszi kezébe az irányítást, akkor az élete hátralévő részében, talán még negyven, ötven évig is, a fájdalom, ami már most olyan erős, hogy fel is hívott miatta, csak még erősebb lesz. Ez, ahogy most érzi magát, állandósulni fog. Tud így élni, Steven? Én tudom, hogy nem lennék képes.

Csak akkor szoktam használni ezeket a szavakat, ha egy lehetséges jelölttel kerülök kapcsolatba, és gyakran váratlanul éri őket a nyíltságom. Azért hívtak, mert arra számítottak, hogy együttérzek majd velük, és talán megnyugtatom őket, hogy a végén minden rendbe jön majd. De én nem az az ember

vagyok. Tapasztalatból tudom, hogy nem mindig lesz jó minden a végén. Gyakran még sokkal rosszabb lesz, mint amilyen most. És az néha már elviselhetetlen. De én véget tudok vetni ennek. Bízniuk kell bennem.

– Én... én nem csak az idejét fecsérlem, komolyan mondom – dadogta Steven meglepetten. – Sokat gondolkoztam már rajta, és tényleg ezt akarom, de ha nem tudom megtenni, akkor biztos gyáva vagyok, nem?

– Nem, Steven, maga nem gyáva. Bátor, hiszen felhívott ma. Talán csak rossz napot választott, amikor azt a vonatot várta. Sok emberrel megesik. Ne feledje: mi itt vagyunk, bármilyen minőségünkben is szeretné!

– Úgy érti, hogy meghallgasson?

Tapogatózott. Hagytam, hadd szaglássza körül a csalit, mielőtt visszahúznám. – Ha csak ezt akarja tőlem, akkor igen.

– Mi van akkor... ha kell... ha úgy döntök, hogy... – Elhalkult, majd elhalt a hangja.

Stevennek arra volt szüksége, hogy valaki megmondja neki: a helyes döntés a halál. De először meg kell bizonyosodnom afelől, hogy mit akar tőlem. Nem lenne szabad befejeznem a mondatokat, még akkor sem, ha tudom, hogy mit fognak mondani az emberek, de a potenciális jelöltek esetében kivételt szoktam tenni.

– Azért hívott fel, mert véget akar vetni az életének, és ehhez a segítségemet szeretné kérni?

– Én... Azt hiszem, igen.

Amikor a jelöltek már azt hiszik, hogy megértettek, váratlanul zavarba hozom őket, mivel visszavedlek olyanná, mint amilyen a beszélgetésünk elején voltam. Senkiben nem bízom meg, amíg nem tudom, hogy milyen elkeseredett.

– A KrízisVonal egy elfogulatlan szervezet, mely senki felett sem mond ítéletet – mondom. – Mi azért vagyunk itt, hogy meghallgassuk. Nem fogjuk semmiről sem lebeszélni, amit elhatároz, csak arra kérjük, hogy először beszéljen velünk, és vizsgálja meg az összes lehetőségét, mielőtt ilyen hatalmas lépést tenne. Ez így érthető?

– Igen – felelte Steven. Félszeg csend telepedett ránk. – De...

– De? – ismételtem meg.

– De ha szeretném, ha végig akarnám csinálni, akkor ön...?

– Én mit, Steven? Mit szeretne, mit csináljak?

Ismét elcsendesedett, és éreztem, hogy egyre nyugtalanabbá válik. – Ne haragudjon, mennem kell – mondta, és letette.

Az íróasztalon doboltam, és megvizsgáltam a körmeimet. A mutatóujjam bordó lakkja kissé letöredezett. Időpontot kell kérnem, hogy újrafessék.

Nem aggódtam amiatt, hogy Steven visszahív-e. Természetesen vissza fog, és ha ismét keres, akkor bebizonyítja, hogy vette a fáradságot. Mivel egyikünknek sincs közvetlen vonala, engem nem lehet elérni úgy, hogy valaki egyszerűen felhívja a KrízisVonalat. Kilencvennégyen vagyunk, és önként vállaljuk a különböző műszakokat, így pusztán szerencse kérdése, hogy kit kihez kapcsolnak.

Eszembe jutott, hogy telefonálgatott David, mire elért. Amint megtaláltuk a közös hangot, megadtam neki a beosztásomat, hogy rendszeresebben beszélgethessünk. Hetente háromszor-négyszer is beszélünk egymással, és nemcsak arról, amit elterveztünk, hanem néha a világ eseményeiről, a napunkról vagy az országokról is, melyekbe szeretnék elutazni.

Amikor beszélt, behunytam a szememet, és elképzeltem, hogy valahol külföldön vagyunk, és egy kávézó asztalánál ülünk egymással szemben; miután egész nap várost néztünk, este igyekszünk minél jobban kiélvezni a balzsamos mediterrán időjárást, egy biztróban halat vacsorázunk, chiantit iszunk, és úgy cseverészünk, ahogy a barátok szoktak. Aztán betört a valóság, és rájöttem, hogy ebből soha semmi nem fog megvalósulni.

Ennyi hónap elteltével még mindig vágytam arra, hogy újra halljam a hangját. Eltűnődtem, vajon meg fog-e szünni valaha is ez az érzés. David ugyanúgy megértett engem, ahogy

én őt – de hiába voltam ott az életében, ez kevés volt ahhoz, hogy ne lépjen ki belőle. Én nem voltam elég, hogy az életet válassza.

Összeszorult a gyomrom.

Gondolj a támaszodra, Laura! Gondolj a támaszodra!

Belegondoltam, hogy Stevennel ketten mit érhetünk el. Eltervezte, elrendezte az ügyeit, kiválasztott egy helyszínt, és el is ment oda. Nem volt másra szüksége, csak rám. Jó érzésem volt vele kapcsoltban.

Hallani akartam, ahogy meghal.